

**REGIONALNY DYREKTOR
OCHRONY ŚRODOWISKA**
w Poznaniu

WOP.050.32.2017.AG.24

Poznań, 18 maja 2018 r.

Zawiadomienie

Na podstawie art. 49 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2017 r. poz. 1257 ze zm.), dalej *k.p.a.*, w związku art. 74 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnieniu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz.U. z 2017 r., poz. 1405 ze zm.), dalej *ustawa o.oś.*, zawiadamiam strony postępowania o wydaniu decyzji z 18.05.2018 r., której treść podaję niżej.

Doręczenie ww. postanowienia stronom uważa się za dokonane po upływie 14 dni od dnia publicznego ogłoszenia.

Art.49 k.p.a. Strony mogą być zawiadamiane o decyzjach i innych czynnościach organów administracji publicznej przez obwieszczenie lub w inny zwyczajowo przyjęty w danej miejscowości sposób publicznego ogłaszania, jeżeli przepis szczególny tak stanowi; w tych przypadkach zawiadomienie bądź doręczenie uważa się za dokonane po upływie czterech dni od dnia publicznego ogłoszenia.

Art. 74 ust. 3 pkt 2 ustawy o.oś. Jeżeli liczba stron postępowania w sprawie uchylecia lub zmiany, stwierdzenia nieważności, stwierdzenia wygasnięcia decyzji, o której mowa w pkt 1, lub wznowienia postępowania w sprawie tej decyzji przekracza 20, stosuje się przepis art. 49 Kodeksu postępowania administracyjnego.

*K. P. Regionalnego Dyrektora
Ochrony Środowiska w Poznaniu*
M. Olszyna
Miłostwa Olejnik

WOP.050.32.2017.AG.23

DECYZJA

Na podstawie art. 151 § 1 pkt 1 w związku z art. 145 § 1 pkt 1 i 5 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeksu postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2017 r. poz. 1257 ze zm.)

odmawiam

uchylecia decyzji ostatecznej Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Poznaniu z dnia 16.11.2012 r. znak: WOO-II.4200.16.2012.JC zmieniającej decyzję z 06.07.2010 r. znak: RDOŚ-30-OO.II-66191-8/08/Jc o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia polegającego na budowie obwodnicy Opalenicy w ciągu drogi wojewódzkiej nr 307 w zakresie usunięcia kolizji z linią wysokiego napięcia oraz gazociągami wysokiego ciśnienia

ul. Jana Henryka Dąbrowskiego 79, r. 60-529 Poznań, tel. 61 639 64 00, faks 61 639 64 47,
sekretariat.poznan@rdos.gov.pl, poznan.rdos.gov.pl

Uzasadnienie

Decyzją z 16.11.2012 r. znak: WOO-II.4200.16.2012.JC Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Poznaniu, dalej Regionalny Dyrektor, zmienił na wniosek inwestora – Wielkopolskiego Zarządu Dróg Wojewódzkich decyzję Regionalnego Dyrektora z 6.07.2010 r., znak: RDOŚ-30-OO.II-66191-8/08/Jc o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia polegającego na budowie obwodnicy Opalenicy w ciągu drogi wojewódzkiej nr 307, w zakresie usunięcia kolizji z linią wysokiego napięcia oraz gazociągami wysokiego ciśnienia.

21.03.2013 r. do Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w Poznaniu wpłynął wniosek Pana Tomasa Szulca w sprawie wznowienia ww. postępowania. Regionalny Dyrektor - po przeprowadzeniu postępowania zakończonego wydaniem w dniu 09.09.2013 r. decyzji odmawiającej uchylecia decyzji z 16.11.2012 r. znak: WOO-II.4200.16.2012.JC poddanej kontroli instancyjnej i sądowej, w związku z wytycznymi zawartymi w wyroku WSA w Warszawie z 06.10.2014 r. sygn. akt. IV SA/Wa 1106/14 oraz w wyroku NSA z 25.10.2016 r. sygn. akt II OSK 35/15, - postanowieniem z dnia 19.10.2017 r. znak WOO-II.4200.6.2013.JC odmówił ostatecznie wznowienia przedmiotowego postępowania.

Z uwagi na fakt, iż w trakcie wznowionego na wniosek p. Szulca postępowania innej strony tj. Pan Przemysław Budzko i Pani Marlena Budzko złożyły swoje uwagi wskazując na nowe okoliczności faktyczne, które mogłyby mieć wpływ na rozstrzygnięcie, Regionalny Dyrektor, po wytycznych Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska zawartych w decyzji z dnia 26.03.2014 r. znak: DOOS-oai.4200.4.2013.mko.10, postanowieniem z dnia 9.07.2014 r., znak: WOO-II.4200.6.2013.JC wznowił z urzędu postępowanie zakończone ostateczną decyzją z dnia 16.11.2012 r. w związku z możliwością wystąpienia przesłanki z art. 145 § 1 pkt 5 kodeksu postępowania administracyjnego, dalej: k.p.a. tj. pojawienia się nieznanymi organowi w dniu wydania decyzji, istotnych dla sprawy, nowych okoliczności faktycznych lub nowych dowodów. Okoliczności te zostały wskazane przez Państwa Budzko w skierowanym do Regionalnego Dyrektora piśmie z dnia 27.05.2013 r., w którym zwrócono uwagę na sprzeczność realizacji przedmiotowej inwestycji w zakresie usunięcia kolizji z liniami wysokiego napięcia z obowiązującym miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego. Po wyeliminowaniu z obrotu prawnego przez sądy administracyjne decyzji Regionalnego Dyrektora z 09.09.2013 r. odmawiającej uchylecia decyzji z 16.11.2012 r. znak: WOO-II.4200.16.2012.JC Regionalny Dyrektor w dniu 27.12.2016 r. umorzył również postępowanie wznowione z urzędu postanowieniem z dnia 9.07.2014 r., znak: WOO-II.4200.6.2013.JC., uznając, iż skoro została wyeliminowana z obrotu prawnego decyzja wydana na wniosek p. Szulca, to i postępowanie wznowione wszczęte pobocznie z urzędu w przedmiocie wznowienia tej samej decyzji jest bezprzedmiotowe. W dniu 3 stycznia 2017 r. Tomasz Szulc odwołał się od powyższej decyzji umarzającej, wskutek czego Generalny Dyrektor w dniu 23 marca 2017 r. wydał decyzję uchylającą decyzję Regionalnego Dyrektora dnia 27.12.2016 r. znak WOO-II.4200.6.2013.JC w całości i przekazał mu sprawę do ponownego rozpatrzenia zwracając uwagę, iż postępowanie wznowione w oparciu o przesłankę z art. 145 § 1 pkt 5 kpa nie było przedmiotem wyroków sądów administracyjnych i niesłusznie je umorzono.

W trakcie prowadzonego od nowa postępowania Regionalny Dyrektor zwrócił się do inwestora, Wielkopolskiego Zarządu Dróg Wojewódzkich w Poznaniu o udzielenie na piśmie wyjaśnień dotyczących oddziaływania linii elektroenergetycznej na budynki zlokalizowane na

działce 413/4, będącej własnością Państwa Budżków oraz wyjaśnieni dotyczących pomiaru poziomów pól elektromagnetycznych.

W odpowiedzi na powyższe inwestor przedłożył opinię akustyczną pn. „Emisja hałasu linii WN 110 kV relacji GPZ Buk-GPZ Opalenica w miejscowości Troszczyń 32 A z dnia 06 lutego 2018 r., której wyniki wskazują, że „zarówno na granicy działki ewid. 413/4 jak i na wysokości budynku mieszkalnego oddziaływanie akustyczne przedmiotowej linii 110 kV relacji GPZ Buk – GPZ Opalenica wyznaczone dla najmniej korzystnych warunków pogodowych, w których zjawisko ułotu jest najbardziej intensywne, nie przekracza wartości 20 dB. Tym samym jest znacznie mniejsze od wartości dopuszczalnych określonych dla zabudowy mieszkalnej wynoszących 45 dB w nocy oraz 50 dB w ciągu dnia. Obliczony zasięg hałasu również wskazuje, że w żadnym miejscu działki na wysokości 4 m n.p.t. równoważny poziom dźwięku nie przekroczy 20 dB, co obrazuje brak izolacji o takiej wartości na rysunku 3. Przy czym należy podkreślić, że ze względu na przyjęte założenia przedstawione wyniki pozostają oszacowaniem z góry. Wnioski te całkowicie pokrywają się z wynikami przeprowadzonych pomiarów akustycznych. Zjawisko ułotu występujące wokół linii 110 kV jest w praktyce znacznie mniejsze od hałasu akustycznego naturalnie występującego w środowisku, a tym bardziej od hałasu komunikacyjnego zawiązanego m.in. z ruchem pojazdów w sieci dróg (tu drogowa obwodnica miasta Opalenica w ciągu drogi wojewódzkiej 307). Tym samym hałas ułotu generowany przez linię 110 kV będzie niezwykle rzadko w ogóle spozostregany przez ludzi i stąd nie może być rozpatrywany jako źródło uciążliwości akustycznej.(...) Skargi na uciążliwość hałasu ułotu pojawiają się wyłącznie w przypadku linii NN (najwyższego napięcia) o napięciu przekraczającym 400 kV w sytuacji ich lokalizacji w odległości mniejszej niż 50 m od zabudowań.”

Ponadto inwestor przedstawił organowi operat pomiarowy dotyczący badania rozkładu pól elektromagnetycznych linii WN 110 kV relacji GPZ Buk – GPZ Opalenica (pomiar z grudnia 2017 r.), którego wyniki „potwierdziły brak przekroczeń w pionach zlokalizowanych w miejscach dostępnych dla ludności. Zatem istnieje całkowita pewność, że w warunkach obciążenia linii występujących podczas badania przekroczenia dopuszczalnego poziomu pola elektromagnetycznego nie występują (...) wyliczona maksymalna wartość natężenia pola magnetycznego dla badanego obiektu będzie mniejsza od wartości dopuszczalnej 60 A/m. w przypadku największego obciążenia badanego obiektu, tj. linii WN 110 kV relacji GPZ Buk-GPZ Opalenica przebiegającej nad działką nr 413/4 w miejscowości Troszczyń 32 A, 64-330 Opalenica, ponad 9-krotnie. Zatem nawet przy maksymalnym możliwym technicznie natężeniu prądu równym 735 A pole magnetyczne w miejscach dostępnych dla ludności położonych w zakresie 0,3 do 2,0 m nad gruntem będzie mniejsze od wartości dopuszczalnej określonej przez rozporządzenie.” (Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 30 października 2003 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów pól elektromagnetycznych w środowisku oraz sposobów sprawdzania dotrzymania tych poziomów (Dz.U. Nr 192, poz. 1883)).

Na podstawie art. 10 § 1 Kpa obwieszczeniem z 14.03.2018 r. tutejszy organ poinformował strony postępowania o możliwości zapoznania się i wypowiedzenia co do zebranych dowodów i materiałów w sprawie.

W dniu 21.03.2018 r. Pan Tomasz Szulc w siedzibie Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w Poznaniu zapoznał się osobiście ze zgrupowaną dokumentacją w sprawie. Pismem z 22.03.2018 r. (data wpływu do urzędu 26.03.2018 r.) pan Tomasz Szulc złożył

dotatkowe uwagi i żądania rozszerzając wcześniejszy wniosek o nową przesłankę wznowienia postępowania z art. 145 § 1 pkt 1 k.p.a tj. dowody, na których podstawie ustalono istotne dla sprawy okoliczności faktyczne, okazały się fałszywe wskazując, iż potwierdzeniem tego stanu rzeczy jest zawarty w odpowiedzi Wojewódzkiego Zarządu Dróg Wojewódzkich w Poznaniu znak WZDW.22.666.19/2012 z dnia 1 sierpnia 2014 r. na pismo Regionalnego Dyrektora z dnia 10 lipca 2014 r. w sprawie przedstawienia aktualnej mapy obejmującej działkę 413/4 i 413/5 obr. Troszczyń z zaznaczeniem powstałych po 2011 budynków oraz zawierających osłony oraz skrajne kable przebudowanej linii elektroenergetycznej wyznaczonym terenem od skrajnych kabli - wypis i wypis z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego zatwierdzonego uchwałą nr XXVIII/233/2002 Rady Miejskiej Opalenicy z dnia 8 lipca 2002. Zdaniem Tomasza Szulca z powyższej odpowiedzi wynika, że WZDW w Poznaniu jako inwestor występujący o decyzję zmieniającą decyzję Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Poznaniu z 06 lipca 2010 r. przedstawił fałszywe dokumenty, na podstawie których wydano tę decyzję. W opinii Tomasza Szulca pierwotna decyzja Regionalnego Dyrektora z 05 lipca 2010 r. „najprawdopodobniej została podjęta także z naruszeniem art. 145 § 1 k.p.a gdyż od 28 stycznia 2010 r. obowiązywał miejscowy plan zagospodarowania terenu, o którym inwestor tj. WZDW w Poznaniu nie wiedział nawet w dniu 01.08.2014 r.” Ponadto w przedmiotowym piśmie z 22 marca 2018 r. Tomasz Szulc zarzucił, że objęta postępowaniem wznowieniowym decyzja znak WOO-II.4200.16.2012.JC została wydana sprzecznie z § 11 pkt 11 ppkt a Uchwały nr XXVII/270/2010 Rady Miejskiej w Opalenicy z dnia 28 stycznia 2010 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obejmującego teren przeznaczony pod budowę skrzyżowania drogi gminnej z projektowaną lokalizacją obwodnicy dla miasta Opalenicy w ciągu drogi wojewódzkiej na gruntach wsi Troszczyń tj. „ustala się dla istniejących i projektowanych linii napowietrznych wysokiego napięcia WN 110 kV pasy wolne od zabudowy o szerokości 14,5 m w poziomie po obu stronach od skrajnych przewodów”.

Regionalny Dyrektor zważył co następuje:

Rozpatrując niniejszą sprawę należy mieć na względzie, że w art. 16 § 1 k.p.a. wprowadzona została zasada ogólna trwałości ostatecznych decyzji administracyjnych. Przedmiotowa zasada ma istotne znaczenie dla stabilizacji opartych na decyzji skutków prawnych, dlatego uważana jest za jedno z kardynalnych założeń całego systemu ogólnego postępowania administracyjnego (W. Dawidowicz, „Ogólne postępowanie administracyjne”, str. 123). Ustanawiając ochronę decyzji ostatecznych przez przyznanie jej cechy trwałości, przepis art. 16 § 1 k.p.a. wyznacza jednocześnie granicę tej trwałości.

Od powyższej zasady ustawodawca wprowadza w art. 16 § 1 k.p.a. zdanie drugie, ściśle określone wyjątki. Mianowicie decyzja ostateczna może być wzruszona przez jej uchylenie lub zmianę w trybie art. 154, art. 155 lub art. 161 k.p.a. a także poprzez jej uchylenie na podstawie art. 145 § 1 w związku z art. 151 § 1 pkt 2 k.p.a. tj. w wyniku wznowienia postępowania.

Wznowienie postępowania administracyjnego należy do tzw. nadzwyczajnych trybów postępowania administracyjnego. Może być ono wszczęte z urzędu bądź na wniosek strony (art.147 k.p.a.). Jego celem jest sprawdzenie, czy któraś z wad postępowania wymienionych enumeratywnie w art. 145 § 1 k.p.a. wpłynęła na treść decyzji. Samo wszczęcie postępowania nie przesądza jeszcze o ostatecznej treści nowego rozstrzygnięcia w sprawie.

Dopiero wynik postępowania podjętego w tym trybie pozwoli określić czy wada proceduralna wskazana na jego początku jako podstawa wszczęcia postępowania rzeczywistie wystąpiła i czy wystąpienie tej wady miało wpływ na treść rozstrzygnięcia merytorycznego w sprawie. Instytucja wznowienia postępowania może być wykorzystywana tylko w razie nadzwyczajnych okoliczności i to dopiero po zakończeniu postępowania instancyjnego.

W literaturze istnieje utrwalony pogląd, że wznowienie postępowania jest instytucją procesową mającą "na celu stworzenie prawnej możliwości przeprowadzenia ponownego postępowania wyjaśniającego i ponownego rozstrzygnięcia sprawy administracyjnej, w której została już wydana decyzja ostateczna. Konieczność istnienia tego rodzaju instytucji proceduralnej powstaje na ile potrzeby rozwiązania takich sytuacji, kiedy po wydaniu decyzji ostatecznej ujawnia się wadliwość postępowania (w szczególności dowodowego), na którym oparto ostateczne rozstrzygnięcie sprawy administracyjnej albo, gdy powstały później okoliczności, które pobawiają znaczenia przesłanki, na jakich oparto rozstrzygnięcie sprawy. W tych warunkach decyzje rozstrzygające ostatecznie sprawę administracyjną stają się wadliwe, jednakże charakterystyczną cechą ich wadliwości jest to, że nie tkwi ona wyłącznie w decyzji, jako takiej, lecz wynika jako logiczny wniosek z zestawienia decyzji z pewnymi okolicznościami, inaczej mówiąc, decyzja jest wadliwa ze względu na ujawnienie lub powstanie określonych faktów" (W. Dawidowicz, Postępowanie administracyjne..., s. 242, za Cz. Martysz, Komentarz do art. 145 k.p.a., Komentarz LEX 2010). Postępowanie wznowieniowe nie jest kontynuacją „zwykłego” postępowania, tj. kolejną jego instancją. W wyniku tego postępowania nie następuje merytoryczna kontrola ostatecznej decyzji we wszystkich jej aspektach. Instytucja wznowienia nie jest zatem środkiem, za pomocą którego można wzruszyć każdą wadliwą decyzję ostateczną, w oderwaniu od stopnia jej wadliwości. Organy w tym nadzwyczajnym postępowaniu nie mogą kierować się innymi przesłankami, jak tylko tymi określonymi w art. 145 § 1 k.p.a.

Wznawiając postępowanie organ właściwy bada pierwotnie czy zaistniały przesłanki wznowienia postępowania, określone w art. 145 § 1 k.p.a. W przypadku, gdy organ stwierdzi zaistnienie jednej z przesłanek wymienionych w art. 145 § 1 k.p.a, uchyla decyzję dotychczasową i orzeka co do istoty sprawy. W sytuacji natomiast, kiedy po przeprowadzeniu postępowania okaże się, że ww. przesłanki nie wystąpiły, organ wydaje decyzję odmawiającą uchylecia decyzji dotychczasowej na podstawie art. 151 § 1 pkt 1 k.p.a. Decyzja o odmowie uchylecia decyzji dotychczasowej nie stanowi rozstrzygnięcia co do istoty sprawy. Wydanie tej decyzji jest bowiem następstwem ustalenia przez organ braku podstaw wznowieniowych, co wyłącza dopuszczalność rozstrzygnięcia o istocie sprawy. Ustalenie to pobawia bowiem organ możliwości przystąpienia do oceny decyzji dotychczasowej, a w szczególności oceny, czy zapadła ona z naruszeniem prawa (por. wyrok NSA z dnia 19 października 2011 r. sygn. akt II OSK 1406/10)

Przekładając powyższe rozważania teoretyczne na grunt niniejszej sprawy Regionalny Dyrektor zbadał przesłanki wskazane przez strony niniejszego postępowania i stwierdził co następuje:

W pierwszej kolejności należy podkreślić, iż wbrew twierdzeniom Odwołującego, Regionalny Dyrektor nie jest związany decyzją Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska znak: DOOS-oi.4200.4.2013.mko.10 z dnia 26 marca 2014 r. uchylającą decyzję Regionalnego Dyrektora z dnia 09.09.2013 r. znak: WOO-II.4200.6.2013.JC, a co za tym

idzie wytycznymi w zakresie obowiązku oceny zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, ponieważ została ona uchylona wyrokiem oddalonej skargi kasacyjnej przez Naczelny Sąd Administracyjny z 25.10.2016 r. sygn. akt II OSK 35/15, a poniższe wnioski są wynikiem wnikliwej i szczegółowej analizy prawnej organu I instancji.

Zgodnie z art. 80 ust. 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz.U. nr 199, poz. 1227 ze zm.), dalej ustawa oos, w odwołującym się na dzień wydania decyzji Regionalnego Dyrektora z 16.11.2012 r. znak: WOO-II.4200.16.2012.JC zmieniającej decyzję Regionalnego Dyrektora z 6.07.2010 r., znak: RDOŚ-30-OO.II-66191-8/08/jc o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia polegającego na budowie obwodnicy Opalenicy w ciągu drogi wojewódzkiej nr 307, w zakresie usunięcia kolizji z linią wysokiego napięcia oraz gazociągami wysokiego ciśnienia - właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony. Nie dotyczy to decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydanej dla drogi publicznej, dla linii kolejowej o znaczeniu państwowym, dla przedsięwzięć Euro 2012, dla przedsięwzięć wymagających koncesji na poszukiwanie i rozpoznawanie złóż kopalin, dla inwestycji w zakresie terminalu, dla inwestycji związanych z regionalnymi sieciami szerokopasmowymi, dla budowli przeciwpowodziowych realizowanych na podstawie ustawy z dnia 8 lipca 2010 r. o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowli przeciwpowodziowych.

Podkreślenia wymaga fakt, iż przepisy nie definiują wprost określenia „decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wydawana dla drogi publicznej”. W pierwszej kolejności należałoby je zatem interpretować w kontekście postanowień art. 71 i art. 72 ustawy oos wskazujących przypadki, w których wymagane jest uzyskanie decyzji środowiskowej i zakładających, że obowiązek ten pojawia się w związku z zamiarem realizacji pewnego „przedsięwzięcia” mającego charakter „przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko” (art. 71 ust. 2 ustawy oos) przed wystąpieniem o decyzję wyrażającą zgodę na realizację tegoż przedsięwzięcia. Wobec powyższego należy przyjąć, iż w przepisach art. 74 i 80 ustawy oos chodzi o decyzję wydawaną dla przedsięwzięcia w postaci inwestycji polegającej na budowie drogi publicznej. Pojęcie „przedsięwzięcie” definiowane jest z kolei budowlane lub inna ingerencja w środowisko, polegająca na przekształceniu lub zmianie sposobu wykorzystania terenu, w tym również na wydobyciu kopalin. Podstawowym typem „przedsięwzięcia” jest zamierzenie budowlane które to pojęcie również nie zostało prawnie zdefiniowane, a używane w szczególności w przepisach ustawy z 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane i aktach z nią związanych, rozumiane jest zwykle jako zamiar realizacji obiektu budowlanego. W konsekwencji można byłoby stwierdzić, że „przedsięwzięcie” to zamiar realizacji obiektu budowlanego (budowli) w postaci drogi.

Należy zauważyć, iż definicja zawarta w art. 3 pkt 13 ustawy oos zawiera jeszcze jeden element, mający istotne znaczenie dla ustalenia treści pojęcia „przedsięwzięcia”. Stwierdza ona bowiem w drugiej części, że przedsięwzięcia powiązane technologicznie kwalifikuje się jako jedno przedsięwzięcie, także jeżeli są one realizowane przez różne podmioty. Biorąc pod uwagę założenia dyrektywy 95/337, na które powołuje się orzecznictwo sądów europejskich, należałoby uznać, że nie chodzi tu tylko o ściśle technologiczne

powiązania (w sensie technicznego uwarunkowania możliwości funkcjonowania określonych przedsięwzięć w powiązaniu z innymi), ale tego typu powiązania, które wpływają na skutki środowiskowe funkcjonowania powiązanych ze sobą przedsięwzięć. W orzecznictwie podkreśla się bowiem, że gdy więcej przedsięwzięć rozpatrywanych łącznie może wywierać znaczące skutki na środowisko naturalne w rozumieniu art. 2 ust. 1 dyrektywy 85/337, ich wpływ na środowisko naturalne należy oceniać łącznie. Łączna ocena różnych projektów jest wymagana w szczególności, gdy są one powiązane ze sobą i są oparte jedne na drugich lub ich skutki dla środowiska nakładają się na siebie.

Z kolei zgodnie z przepisami ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (art. 4 pkt 2) „droga” to budowla wraz z drogowymi obiektami inżynierskimi, urządzeniami oraz instalacjami, stanowiącymi całość techniczno-użytkową, przeznaczoną do prowadzenia ruchu drogowego, zlokalizowaną w pasie drogowym, natomiast „pas drogowy” to wydzielony liniami granicznymi grunt wraz z przestizienią nad i pod jego powierzchnią, w którym są zlokalizowane droga oraz obiekty budowlane i urządzenia techniczne związane z prowadzeniem, zabezpieczeniem i obsługą ruchu, a także urządzenia związane z potrzebami zarządzania drogą (art. 4 pkt 1). Zamierzenie budowlane bezpośrednio odnosi się więc do drogi realizowanej wraz z niezbędnymi urządzeniami towarzyszącymi w pasie drogowym. Jednakże, w określonych sytuacjach terenowych, realizacja takiego zamierzenia może być niemożliwa bez ingerencji w inne już istniejące obiekty, taka więc ingerencja musi być traktowana jako element całego zamierzenia budowlanego, bez której zrealizowanie zamierzenia byłoby niemożliwe. Do takich ingerencji odnosi się pojęcie „powiązania technologicznego”. W takim kontekście inwestycją drogową jest budowla drogi wraz z niezbędnymi działaniami towarzyszącymi, w tym polegającymi na niezbędnej przebudowie kolidującej linii energetycznej. Bez usunięcia kolizji nie byłoby drogi – zgodnie z definicją drogi musi być ona przeznaczona do prowadzenia ruchu drogowego.

Uwzględniając po kolei, przy ustalaniu zakresu „przedsięwzięcia”, konieczność brania pod uwagę powiązań technologicznych można byłoby stwierdzić, że w gruncie rzeczy pojęcie inwestycji drogowej jest równoznaczne z pojęciem „przedsięwzięcia w postaci budowy drogi publicznej” czyli z używanym w art. 74 i 80 ustawy o oś. terminem „droga publiczna jako przedsięwzięcie wymagające decyzji środowiskowej”. Konsekwencją wobec powyższego musi być uznanie, że wszystko to, co zamyka się w ramach realizacji „inwestycji drogowej” podlega wyłączeniem wskazanym w art. 74 ust. 1 pkt 5 i art. 80 ust. 2 ustawy o oś., a więc wyłączenie obowiązku odnoszenia się do postanowień m.p.z.p. dotyczy nie tylko samej drogi wraz z urządzeniami z nią związanymi, ale również do niezbędnej przebudowy sieci infrastrukturalnych czy innych działań powiązanych z budową drogi, objętych „inwestycją drogową”. Konsekwencją jest wobec powyższego wyłączenie obowiązku przedstawiania i badania dokumentacji związanej z m.p.z.p. w całym zakresie zamierzanego przedsięwzięcia.

W świetle powyższych rozważań, wnioskodawca ubiegający się o wydanie zmiany decyzji środowiskowej w zakresie usunięcia kolizji z linią wysokiego napięcia oraz gazociągami wysokiego ciśnienia dla przedsięwzięcia polegającego na budowie drogi nie ma obowiązku dołączania do wniosku dokumentów odnoszących się do m.p.z.p. zaś organ taką decyzję wydający nie jest obowiązany badać zgodności projektowanego przedsięwzięcia z postanowieniami planu (oba wyłączenia w przepisach adresowane do „drogi publicznej” należy odnosić bowiem do „przedsięwzięcia w postaci budowy drogi publicznej”).

Podsumowując, należy podkreślić, że bez przedmiotowej decyzji polegającej na zmianie decyzji dotyczącej budowy drogi nie byłaby możliwa realizacja głównej inwestycji. Związanie inwestora treścią miejscowego planu co do przedsięwzięć towarzyszących i niezbędnych przy budowie, w tym możliwości usunięcia kolizji z drogą publiczną, skutkowałoby bezprzedmiotowością regulacji art. 80 ust. 2 ustawy o oś.

Zgodnie z art. 145 § 1 pkt 5 k.p.a., w sprawie zakończonej decyzją ostateczną wznawia się postępowanie, jeżeli wyjdą na jaw istotne dla sprawy nowe okoliczności faktyczne lub nowe dowody istniejące w dniu wydania decyzji, nie znane organowi, który je wydał. Przywołany przepis wymaga zatem kumulatywnego spełnienia następujących przesłanek: nowe okoliczności i nowe dowody muszą zostać ujawnione po wydaniu decyzji ostatecznej; oraz nowe okoliczności i nowe dowody musiały istnieć już wcześniej, to jest w chwili wydawania decyzji ostatecznej, lecz dla tego organu są one nowymi tylko dlatego, że nie były mu wcześniej znane. Nie ma znaczenia, czy ujawnione okoliczności lub dowody nie były znane organowi prowadzącemu postępowanie pierwotnie w wyniku zaniedbań, czy z innych powodów. Warunkiem wznowienia postępowania jest w omawianym przypadku jedynie to, aby nowa okoliczność, czy dowód miały istotne znaczenie dla sprawy i istniały w dniu wydania decyzji oraz nie były znane organowi, który wydał decyzję (por. wyrok NSA z dnia 19 lipca 2012 r., sygn. akt II OSK 768/11, LEX nr 1252179). Pod pojęciem nowych okoliczności faktycznych lub nowych dowodów, o których mowa w art. 145 § 1 pkt 5 k.p.a., należy rozumieć okoliczności lub dowody nowo odkryte lub po raz pierwszy zgłoszone przez stronę, dotyczące przedmiotu sprawy i mające znaczenie prawne, istniejące w dniu wydania decyzji ostatecznej, lecz nie znane organowi, który wydał decyzję. Do okoliczności takich nie należy natomiast dokonana przez organ oceną materiału dowodowego sprawy ani też zastosowanie w danym stanie faktycznym określonych przepisów prawa (por. wyrok NSA z 20 stycznia 1998 r., sygn. akt I SA/Lu 26/97, LEX nr 34651). O istotności nowych okoliczności faktycznych i nowych dowodów można mówić tylko wtedy, jeżeli dotyczy one przedmiotu sprawy i mają wpływ na zmianę treści decyzji w kwestiach zasadniczych, co oznacza, że w sprawie mogłaby zapaść decyzja co do istoty odmienna od dotychczasowej.

Biorąc pod uwagę ww. wnioski analizy prawnej dotyczącej wyłączenia obowiązku badania zgodności przedsięwzięcia z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego należy stwierdzić, iż w niniejszej sprawie nie zachodzi przesłanka z art. 145 ust. 1 pkt 5 k.p.a., bowiem organ nie był w ogóle obowiązany do oceny zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami m.p.z.p., zatem okoliczność ta nie miała znaczenia dla sprawy.

W odniesieniu natomiast do podniesionej przez Odwołującego kwestii dotyczącej przesłanki wznowienia postępowania z art. 145 § 1 pkt 1 k.p.a w związku z rzekomymi fałszywymi dowodami, na których podstawie ustalono istotne dla sprawy okoliczności faktyczne, Regionalny Dyrektor zauważa, iż w kontekście powyższych rozważań dotyczących braku obowiązku badania zgodności przedmiotowego przedsięwzięcia z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego okoliczność ta jest obojętna dla niniejszej sprawy. Na marginesie należy jednak wskazać, iż w trakcie wznowionego postępowania dotyczącego zmiany decyzji z dnia 16.11.2012 r. Regionalny Dyrektor otrzymał pismo od inwestora WZDW w Poznaniu z dnia 13.06.2014 r. z aktualnymi wypisami i wrysami z miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego dla terenów przez które przechodzi gazociąg i linia elektroenergetyczna, dla której RDOŚ w Poznaniu wydał decyzję WOO-II.4200.16.2012.J.C, a zatem organ był w posiadaniu informacji, iż inwestycja przebiega przez tereny objęte planem miejscowym uchwalonym na mocy Uchwały nr

XXXII/270/2010 Rady Miejskiej w Opalenicy z dnia 28 stycznia 2010 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obejmującego teren przeznaczony pod budowę skrzyżowania drogi gminnej z projektowaną lokalizacją obwodnicy dla miasta Opalenicy w ciągu drogi wojewódzkiej na gruntach wsi Troszczyń oraz uchwały nr IV/22/2011 Rady Miejskiej w Opalenicy z dnia 31 stycznia 2011 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla części wsi Troszczyń. W piśmie, na które powołuje się Odwołujący tj. odpowiedzi Wojewódzkiego Zarządu Dróg Wojewódzkich w Poznaniu znak WZDW.22.666.19/2012 z dnia 1 sierpnia 2014 r. na pismo WOO-II.4200.6.2013 z dnia 10 lipca 2014 r. w sprawie przedstawienia aktualnej mapy obejmującej działkę 413/4 i 413/5 obr. Troszczyń z zaznaczeniem powstałych po 2011 budynków oraz zawierających os oraz skrajne kable przebudowanej linii elektroenergetycznej wyznaczonym terenem od skrajnych kabli załączono dla celów porównawczych wypis i wyrys z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego zatwierdzonego uchwałą nr XXVIII/233/2002 Rady Miejskiej Opalenicy z dnia 8 lipca 2002.

Ponadto sam p. Tomasz Szulc wskazywał Regionalnemu Dyrektorowi na ww. uchwałę w sprawie m.p.z.p. z 28.01.2010 r. w piśmie z 20.05.2013 r.

Nieprawdą jest zatem, iż WZDW w Poznaniu jako inwestor, występując o decyzję zmieniającą decyzję Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Poznaniu z 06 lipca 2010 r. przedstawił fałszywe dokumenty, na podstawie których wydano tę decyzję.

Na marginesie wypada wspomnieć, iż cytując wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie z 27 lutego 2018 r. II SA/OI 45/18 „wznowienie postępowania na podstawie przepisu art. 145 § 1 pkt 1 k.p.a. ograniczone jest łącznym wystąpieniem następujących warunków: po pierwsze, w postępowaniu dowodowym prowadzonym w danej sprawie administracyjnej wystąpił fałszywy dowód, po drugie, sfalszowanie dowodu musi być stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu lub innego organu, po trzecie, fałszywy dowód był podstawą ustalenia okoliczności faktycznych istotnych dla sprawy. Sfalszowanie dowodu może polegać na oparciu rozstrzygnięcia na fałszywych dokumentach, zeznaniach świadków czy też opiniach biegłych. Fałszywy jest dokument podrobiony, przerobiony, ewentualnie dokument, którego treść została sfalszowana, przy czym fałszywość dowodu dla swej prawnej wiarygodności powinna być uprzednio stwierdzona orzeczeniem sądu lub innego organu, chyba że zachodzą przesłanki z art. 145 § 2 k.p.a. (...) Fałszerstwo dowodu musi być bezsporne, pewne, nie może budzić jakichkolwiek wątpliwości, a do stwierdzenia tego faktu nie trzeba dysponować specjalistyczną wiedzą z danego zakresu ani prowadzić postępowania wyjaśniającego w tej sprawie.

W niniejszej sprawie należałoby dodatkowo wspomnieć o okolicznościach wynikających z załączonej do zgromadzonych akt sprawy kopii pisma inwestora z 28 stycznia 2013 r. kierowanego do Wojewody Wielkopolskiego cyt: „W istniejącym zagospodarowaniu terenu przez działkę nr 414/1 przebiega linia WN 110 kV. Nieznaczna zmiana przebiegu linii wysokiego napięcia wynika z konieczności budowy skrzyżowania drogi wojewódzkiej nr 307 z ul. Strumykową, dla usunięcia kolizji zostały wydane warunki przez właściciela sieci – ENEA Operator Sp. z o.o. Oddział Dystrybucji Poznań oraz późniejsze uzgodnienie projektu przez właścicieli sieci. Informujemy także, że na początku procesu projektowego zaproponowano przesunięcie w/w skrzyżowania w kierunku północnym, tak aby w mniejszym stopniu ingerować w istniejącą linię energetyczną. Do takiego rozwiązania uwagi wnieśli Panstwo Marta i Tomasz Szulc domagając się przesunięcia skrzyżowania w miejsce zgodne z zapisami planu XXXII/270/2010 z dnia 28 stycznia 2010 r. WZDW w Poznaniu wskazał Projektantowi konieczność wprowadzenia korekty trasy w obszarze skrzyżowania nr

5 (obwodnicy z ul. Strumykową) i doprowadził do zgodności trasy obwodnicy z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. WZDW w Poznaniu uzyskał decyzję Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Poznaniu na przebudowę linii WN 110 kV znak WOO-II.4200.16.2012.JC z dnia 16.12.2012 zmieniającą ostateczną decyzję o środowiskowych warunkach zgody na realizację przedsięwzięcia znak: RDOŚ-30-OO-II-66191-8/09/jc z dnia 06.07.2010 r.)”. Z treści ww. pisma wynika, iż Inwestor negocjował z Odwołującym przebieg trasy drogi w powiązaniu z linią energetyczną, a strony tych negocjacji miały świadomość istniejących warunków związanych z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego.

Należy jednocześnie zaznaczyć, iż usuwanie niezgodności z planem miejscowym nie powinno być przedmiotem wznowienia postępowania, gdyż niezgodność decyzji z obowiązującymi przepisami prawa nie mieści się w katalogu przesłanek określonych w art. 145 ust. 1 k.p.a. a wskazywać może jedynie (w przypadku uznania za wydaną z rażącem naruszeniem prawa) na obarczenie decyzji nieważnością.

Biorąc powyższe pod uwagę orzeczono jak w sentencji.

POUCZENIE

Na decyzję służy stronom prawo odwołania do Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska wniesione za pośrednictwem Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Poznaniu w terminie 14 dni od daty doręczenia niniejszej decyzji.

Otrzymują:

I. Odwołujący - Tomasz Szulc,

II. Strony postępowania

1. Inwestor - Wielkopolski Zarząd Dróg Wojewódzkich w Poznaniu ul. Wilczak 51 61-623 Poznań

2. Pozostałe zgodnie z 49 kpa

III. Aa.

p.o. Regionalnego Dyrektora
Ochrony Środowiska w Poznaniu

Miloslawa Olejnik

Sposób obwieszczenia lub publicznego ogłoszenia:

Data obwieszczenia lub publicznego ogłoszenia:

Pieczęć urzędu

Podpis i pieczęć osoby potwierdzającej